

ikke Andet, end at den vaagjældende Embedsmand faar et Bevis, han kan bruge som Bilag til sit Regnskab. Med dette Forbehold har jeg ikke det Mindste imod, at Endringsforslaget vedtages. — Flertallets Endringsforslag til § 3 kan jeg, efter hvad jeg nylig httrede, tiltræde, og jeg vil anbefale det. Derimod turde jeg henstille til det ærede Thing, om det ikke var rigtigst at stemme imod det Endringsforslag, der er stillet af den ærede Ordfører under 3 b., som i ethvert Fald lider af den Mangel, at det ikke rammer der, hvor den ærede Ordfører vil have, det skulde ramme. — Det kunde være muligt, at en lidt forandret Redaktion af Endringsforslaget til § 4 vil være ønskelig; derom ønsker jeg at konferere med det ærede Udvalg inden Sagens 3de Behandling. Med Hensyn til Endringsforslagene Nr. 5 og 6 har jeg Intet at bemærke; jeg anbefaler deres Vedtagelse.

Ordføeren: Det kunde jo ikke Andet end være meget smigrende for mig, at den ærede Minister med saa megen Omhyggelighed gjen-nemgik mine Bemærkninger i Betænkningen angaaende det meget omtvistede 5te Punkt i § 3; men jeg skal dog modstaa Fristelsen til at komme ind paa en juridisk Disput angaaende Rigtigheden eller Urigtigheden af min Opfattelse af den nugældende Lovgivning. Jeg kan imidlertid ikke undlade at gøre opmærksom paa, at naar den ærede Minister saa afgjort erklærede min Fortolkning for urigtig, saa huskede den ærede Minister ikke rigtigt, idet han citerede § 17. Han sagde, at hvad jeg havde sagt, stod slet ikke i Loven af 1871 § 17. Der staar imidlertid i denne Paragraf: „En Gjenstand er i Postvæsenets Bærg fra dens Modtagelse indtil dens rigtige Aflevering“. Jeg vil nu spørge ethvert Menneſte, om det kan forstaaes anderledes, end at det er Afleveringen til den, der skal have Gjenstanden, der er Tale om. Den ærede Minister mener, at det skal forstaaes saaledes, at det er Gjenstandens Aflevering til det nærmeste Postvæsen; men det er der ingen Mening i, synes jeg. Min Forstaaelse er fuldkommen korrekt; men jeg skal som sagt ikke komme ind paa en juridisk Disput herom, saameget mindre som jeg hidtil, inden ærede Medlemmer havde hørt den ærede Ministers Foredrag, ikke

har hørt en eneste Udtalelse her i Thinget, som ikke gik ud paa netop det, jeg forsvarer, nemlig at det danske Postvæsen skal være ansvarligt ogsaa for Forsendelser, som bortkomme i Udlandet. Udtalelser derom ere fremkomne baade fra min ærede Sidemand (Broberg), fra det ærede Medlem fra Odense (W. Petersen) og til min Forbudselse ogsaa fra den ærede Ordfører for Flertallet (Schlegel). Jeg forstod ham idag ikke rettere, end at han udtalte, at naturligvis skulde Postvæsenet være ansvarligt ogsaa for Forsendelser i Udlandet, og at dertil sigtede det Endringsforslag, som Flertallet har stillet. Med Hensyn til dette Endringsforslag maa jeg nu rigtig nok sige ligesom min ærede Sidemand (Broberg), at det forekommer mig temmelig betydningsløst. Det siger kun, at hvis en Postforsendelse gaar tabt, er Postvæsenet pligtigt at søge at staafe Afsenderens Erstatning. Ja, men hvor langt gaar denne Forpligtelse? Det glæder mig her tillige at kunne faae Leilighed til at berøre en Udtalelse af den ærede Minister om en Yttring, jeg havde brugt overfor Postvæsenet, og som han fandt hellere maatte være bleven borte. Jeg kan sige akkurat det Samme igjen og vil gjentage denne Yttring her. Jeg siger, at det er meget rigtigt, at der ikke efter Lovforslaget paahviler Postvæsenet nogen Forpligtelse, og altsaa er Endringsforslaget ganske overflødig, thi vi vide Alle, at ingen Institution her i Landet er mere velvillig og omhyggelig end Postvæsenet; men naar jeg har sagt, at der ikke er den samme Dvang for Postvæsenet, naar det blot skal hjælpe en Mand tilrette, som naar det virkelig har et Pengeansvar, siger jeg naturligvis til, at saadanne Bestræbelser i Udlandet koste Penge. Jeg gad dog vidst, naar Postvæsenet ikke har noget Ansvar for de Bærdier, der gaa tabte i Udlandet, om det da vil spendere store Summer for at gøre, hvad der kan gøres, for at tilvejebringe Erstatning. Det er min Mening, Endringsforslaget, som det foreligger, er lidet betydnende, thi hvad det siger, vide vi isorveien, at Postvæsenet altid har gjort og vil gøre; men der kan tænkes mange Forhold, hvor en Regjering i et bestemt Tilfælde kunde sige: de og de Omstændigheder ere tilstede, hvorfor vi ikke anse os for juridisk forpligtede til et Ansvar. Sagen kan da blive Gjenstand for en Proces; men det kan jo blive en dyr